

မင်းသိင်္ခ

သူတော်စင်မလေး
ပုဏ္ဏရိတ

စတုတ္ထအကြိမ်

သည် နေရာနှင့် သည် အချိန်

ရန်ကုန်မြို့မှ ထွက်၍ မြောက်စူးစူးသို့သွားလျှင် အချိန်များ စွာ မကြာမီ၌ပင် တိုးကြောင်ကလေး ဟူသော ရွာဆီသို့ရောက်၏။ ထို တိုးကြောင်ကလေးရွာဆိုသည် မှာ ရန်ကုန်မြို့၏ နယ်နမိတ်ဖြစ်သော ငမိုးရိပ်ချောင်းကို လွန်သည် နှင့် ရောက်နိုင်၏။

ထို တိုးကြောင်ကလေးမှာ ငမိုးရိပ်ချောင်းအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ လေးဖာလုံခန့်ဆင်းပါမူ ‘သိမ်ချောင်း’ဟူသော စည်ကားသိုက်မြိုက်သည့် ရွာကြီးတစ်ရွာရှိလေ၏။ ထိုသိမ်ချောင်းရွာသို့ မရောက်မီ ကျွန်းဆွယ်တစ်ခုသည် ရှိ၏။ ထိုကျွန်းဆွယ်နေရာမှ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်မြောက် ဆီသို့ ကြည့်လိုက်ပါမူ ရွာသာကြီး၊ ကြီစု၊ ရေတွင်းချောင်း၊ ဘုရားကုန်း၊ မြွေပွေးကုန်း၊ တဲဝိုင်းကြီးစသော လယ်ယာလုပ်ငန်းကို အားပြုသည့် ကျေးရွာကြီးများ ရှိလေ၏။

ငမိုးရိပ်ချောင်းသည် ထိုရွာများ ၏ အကြားမှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုရွာနှင့် လွန်စွာ မဝေးလှသော နေရာ၌ ‘အေးရွာ’ဟူ၍ လည်း ရှိ၏။ ထိုရွာသည် အမည်နှင့် လိုက်အောင် အေးချမ်းလှတော့၏။ အရိပ်ကောင်းလှသော မန်ကျည်းပင်များ ၊ ကုက္ကိုပင်များ ဖြင့် ရွာကြီးသည် စိမ်းလန်းစိုပြည်လျှက်ရှိလေတော့၏။

ထိုအေးရွာမှ အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ အတော်အတန်လာမီလျှင် အထက်ကဆိုခဲ့သော ငမိုးရိပ်ချောင်းကိုတွေ့ရမည် ဖြစ်၏။ ထိုချောင်းကမ်း

နဖူး၌ အေးရွာဘုန်းကြီးကျောင်းဟူ၍ ရှိ၏။ အမှန်စင်စစ် အေးရွာဘုန်းကြီးကျောင်း ဆိုသော်လည်း အေးရွာနှင့် နီးလှသည် မဟုတ်၊ အတော်အတန်လှမ်း၏။ သို့ရာတွင် ထိုကျောင်း၏ ဆရာတော်သည် ဂေါ်စင်ရွာသို့ အကြောင်းပြု၍ သူ၏ ကျောင်းကိုလည်း အေးရွာကျောင်းဟူ၍ မှ ညှိခေါ်ထားခြင်းဖြစ်တန်ရာ၏။

ထိုအေးရွာကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အေးရွာဘက်ကမ်းနှင့် ရေတွင်းချောင်း ရွာဘက်ကမ်းကို တံတားတစ်ခု သွယ်တန်းထားလေ၏။ ထိုတံတားအား အေးရွာတံတားဟု ခေါ်ကြလေ၏။

လွန်စွာတုတ်ခိုင်သော ကျွန်းတိုင်ကြီးများ ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား၏။ အခင်းကိုလည်း ပျဉ်းကတိုးသားများ ဖြင့် ခင်းထား၏။ တံတားကြီး၏ လက်တန်းမှာ မူ တောသစ်များ ဖြင့် ပြုလုပ်ထား၏။ တံတားကြီးသည် အတော်အတန်ရှည်လျား၏။ အတော်အတန်လည်း ကျယ်၏။

ရာလေးစက်ဘီးအကောင်းစားကို စီးနိုင်သော ရွာသားတစ်ချို့သည် ထိုတံတား၌ စက်ဘီးကိုစီးလျက်ဖြတ်နိုင်၏။ ထိုတံတားကို ကျေးရွာများမှ တတ်ကျွမ်းနားလည်သော ဗိသုကာများ စုပေါင်း၍ ရှေးရိုးစဉ်လာ မြန်မာတံတားထိုးနည်းအတိုင်း ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ နေ့စဉ် ရွာပေါင်းစုံမှ လူများ သည် ထိုတံတားပေါ်မှ ဖြတ်သန်းနေကြကုန်၏။ အနည်းဆုံး လူတစ်ရာထက်မနည်း ဖြတ်သန်းနေသည် ဟု ဆိုနိုင်၏။

အထက်ကဆိုခဲ့သော ကျေးရွာများမှ လူများ သည် ထိုတံတားကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် နေကြကုန်၏။ ထိုတံတားသည် ထိုရွာများ ၏ လမ်းပမ်းဆက်သွယ်ရေး အသက်သွေးကြောမကြီးဟု ဆိုနိုင်၏။ ထိုတံတားသာ မရှိပါမူ လွန်စွာ အခက်အခဲတွေ့နိုင်၏။

ရေကျချိန်များ ၌ ဆိုပါမူ ထိုတံတားအောက်တွင် ချွန်ထက်မြင့်မား

သော သဘာဝ ကျောက်တောင်၊ ကျောက်စွန်းကြီးများ ပေါ်နေ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ တံတားသည် ထိုကျောက်တောင် ကျောက်စွန်းကြီးများမှ ပေငါးဆယ်နီးပါးခန့်မြင့်နေ၏။ ထိုတံတားကို မကြာခဏဖြတ်ဖူးသော လူများသည် ထိုတံတားပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားသည် ဟူ၍ အိပ်မက်မက်ဖူးကြသည် ချည်း ဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့် ထိုအိပ်မက်ကို လူတိုင်းမက်ဖူးသနည်းဟု ထိုတံတားပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားဖူးသူတိုင်း တံတားအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ကာ...

“ကျလိုက်ရင်တော့ မသက်သာဘူး”

ဟူသော အတွေးများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အိမ်မက်ဆိုသည် မှာ အတွေးအာရုံများ ၏ တစ်ကျော့အလည်ရောက်ခြင်းမဟုတ်ပါလား။

ထိုတံတားကို ထိုရွာမှ လူတိုင်းလိုလိုက ‘အေးတံတား’ဟု ခေါ်သကဲ့သို့ ‘တံတားကြီး’ဟု လည်း တစ်ခါတစ်ရံ၌ ခေါ်ကြကုန်၏။

အထက်ကဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း ထိုသူတို့ သည် တံတားကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် နေကြကုန်၏။ တံတားပေါ်မှ သစ်သားကလေးတစ်ချောင်းကျိုးသွားလျှင်လည်း သူ့တာဝန် ငါ့တာဝန်ဟု မယူဆဘဲ တွေ့သောသူက အသစ်ပြင်လိုက်တတ်၏။ သံကလေးတစ်ချောင်း ကျွတ်နေသည် ကို တွေ့လျှင်လည်း မိမိအိမ်မှ သံခွက်နှင့် တူကို ယူ လာပြီးလျှင် အကျအန ပြန်၍ ရိုက်လေတော့၏။

ထိုသူတို့ သည် ထိုတံတားနှင့် ပတ်သက်၍ လူတိုင်းလိုလို တာဝန်ကျေကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် တံတားသည် အစဉ်သဖြင့် သစ်လွင်တောက်ပနေ၏။ အစဉ်သဖြင့် ခိုင်ခံ့နေ၏။ ထိုတံတားကိုဖြတ်သောအခါ၌ စည်း

ကမ်းတစ်ခုတော့ရှိ၏။

ထိုစည်းကမ်းမှာ တံတားပေါ်မှ ဖြတ်နေစဉ်အတွင်း ဆေးလိပ်မသောက်ရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အေးရွာဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ထိုင်၍ ကြည့်နေလျှင် ထိုတံတားပေါ်၌ လူများ ၊ စက်ဘီးများ ၊ လက်တွန်းလှည်းများ ဖြတ်နေသည် ကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်၏။ နံနက် နေထွက်စ လိမ္မော်ရောင် မိုးကောင်းကင် နောက်ခံဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ညနေ နေဝင်စ ပုဇွန်ဆီရောင် မိုးကောင်းကင် နောက်ခံဖြင့်ဖြစ်စေ နောက်ခံကားသဖွယ် သဘောထား၍ ထိုတံတားကို မလှမ်းမကမ်းမှ ကြည့်ရှုရပါမူ အထူးသဖြင့် အေးရွာဘုန်းကြီးကျောင်းနေ ရာလောက်မှ ကြည့်ရှုရပါလျက် လွန်စွာ ကြည့်၍ ကောင်းသော ရှုမျှော်ခင်း ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့် တူပေတော့၏။

ထိုတံတားပေါ်၌ လူများ ဖြတ်သန်းနေသည် ကို နံနက်နေထွက်စ၌ တစ်ကြိမ်၊ ညနေ နေဝင်စ၌ တစ်ကြိမ် တစ်မိမိထိုင်၍ ကြည့်နေသော လူသားတစ်ဦးက ရှိနေလေ၏။

ထိုလူသားကား အေးရွာဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကိုရင်ကြီးဦးဂျော်နီပင်ဖြစ်လေ၏။

ကိုရင်ကြီး ဦးဂျော်နီဆိုသူသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းများ ၌ တွေ့နေကျမြင်နေကျ အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်၍ ပဉ္စင်းတက်ခွင့်မရသော်လည်း လူပျိုဖားဖားဖြစ်နေသည့် ကိုရင်ကြီးမျိုးမဟုတ်၊ သူသည် ဆရာတော်နှင့် သိကျွမ်း၏။ သူ့၌ မိဘဆွေမျိုးဟူ၍ လည်း မရှိ၊ ဇနီးသားသမီးဟူ၍ လည်း မရှိဟု ဆိုသည် ၊ သူသည် တစ်ကိုယ်ရေ တကာယသမားဟု ဆို၏။

ထို့ကြောင့် အေးရွာကျောင်းဆရာတော်ထံမှီခို၍ ရဟန်းဝတ်ရန်

ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော်လည်း အစာအိမ်ရောဂါကြောင့် ရဟန်းဝတ်ခွင့်မရရှာဘဲ ဆရာတော်က အစဉ်သနားသည် ကို အကြောင်းပြု၍ ကိုရင်ကြီးအဖြစ် သာ ချီးမြှင့်ထားပြီးလျှင် ရာသက်ပန်ဂီလာန အဖြစ်လည်း သတ်မှတ်ကာ ဝိကာလဘောဇနပုဒ်ကို ခွင့်ပြုထားတော်မူလေ၏။

သူ၏ သာမဏေဘွဲ့မှာ ‘သုမန’ဖြစ်သော်လည်း ‘သုမန’ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကမျှ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းမပြုဘဲ လူအမည် ‘ဂျော်နီ’ကိုပင် နှုတ်ကျိုးကာ ‘ကိုရင်ကြီးဦးဂျော်နီ’ဟု သာ ခေါ်ဝေါ်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် နီးစပ်ခြင်းမရှိသော ‘ဂျော်နီ’ဆိုသည့် အမည်ဖြင့်ပင် နေရရှာလေတော့၏။

ကိုရင်ကြီးဦးဂျော်နီသည် အများ သူငါ ကိုရင်ကြီးများကဲ့သို့ မင်္ဂလသုတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရတနာရွှေချိုင့်ကိုလည်းကောင်း သင်ယူခြင်းလည်း မပြု၊ အများ သူငါ ဦးပဉ္စင်းများကဲ့သို့ စာဝါလိုက်ခြင်းမရှိ၊ အများ သူငါ ကိုရင်ကြီးများကဲ့သို့ ဆွမ်းခံထွက်ခြင်းလည်း မရှိဘဲ ဆရာတော်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ခပ်ချောင်ချောင်ကလေး နေခွင့်ရလေ၏။

သို့ရာတွင် ကိုရင်ကြီးကား အရုဏ်မတက်မီထ၏။ ဘုရားသောက်တော်ရေများ လဲ၏။ ဘုရားမီးများ ထွန်းညှိပူဇော်၏။ အရုဏ်တက်လျှင် တုံးခေါက်၏။ ယာဂုကျိုး၏။ ရေနွေးအိုးတည်၏။ ကျောင်းဝင်းတစ်ပတ် လုံးရေဖျန်း၍ တံမြက်စည်းလှည်း၏။ ဆရာတော်နှင့် ဦးပဉ္စင်းများ မျက်နှာသစ်ရန် သတ်မှတ်ထားသော စဉ်အိုးများ ၌ ရေဖြည့်၏။ ထိုအလုပ်တာဝန်များ ပြီးဆုံးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောင်းရှေ့ရှိ ဝါးခုံတန်းကလေး၌ ထိုင်ကာ ‘အေးတံတား’ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုရင်း အပန်းဖြေနေလေတော့၏။

ဆွမ်းစားချိန်သို့ရောက်လျှင် ဆွမ်းစား၏။ ဆွမ်းစားပြီးသည် နှင့် တစ်

ပြိုင်နက် ဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ ဝတ္ထုစာအုပ်များကို ဆေး ပေါ့လိပ်ဖွာရင်း တုံးလုံးလဲ့လျှက် အနေအထားဖြင့် ဖတ်လေတော့၏။ ဝတ္ထုမဖတ်လျှင်လည်း ကဝိမျက်မှန် မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းကို ကိုင်လေတော့ ၏။

ဤသို့ မဂ္ဂဇင်းများ ၊ ဝတ္ထုများ ဖတ်နေနိုင်ခြင်းမှာ ဤကျောင်းသို့ မကြာခဏ လာလေ့ရှိသော ‘ပြာတာကိုပု’၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်၏။ ပြာတာကိုပုသည် ကိုယ်တိုင်လည်း ဝတ္ထုဖတ်ဝါသနာပါ၏။ ဝတ္ထုစာအုပ် ရိုက်သော ပုံနှိပ်တိုက်နှစ်ခုသုံးခုနှင့် လည်း သိကျွမ်း၏။ ထို့ကြောင့် ပုံနှိပ် တိုက်များမှ လည်း ၎င်းအား ဝတ္ထုစာအုပ်အဟောင်းများ ပေး၏။ ပြာတာ ကိုပုသည် ၎င်းဖတ်ပြီးသော စာအုပ်များကို ယူ လာပြီး ကိုရင်ကြီးဦးဂျော် နီအား ပေး၏။ ဦးဂျော်နီဖတ်ပြီးသော စာအုပ်များကို ပြန်၍ ယူသွားတတ်၏။

ကိုရင်ကြီးသည် တစ်နေ့ကုန်စာဖတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံအိပ်၏။ ညနေ လေးနာရီထိုးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံးကို ရေဖျန်း၍ တံမြက်စည်းလှည်း၏။ ထို့နောက် ဘုရားသောက်တော်ရေများ အသစ်လဲ၍ ကပ်ပြန်၏။ ပြီးလျှင် ကျောင်းရှေ့ဝါးခုံတန်းကလေး၌ ထိုင်ကာ တံတားပေါ်မှ လူများ ၊ လှည်းများ ဖြတ်သန်းသွားနေသည် ကို ငေးမောကြည့်ရှု၏။

ဤနိစ္စစုဝ ဝတ္တရားမှာ တစ်နေ့တစ်လေသာ ပြုလုပ်သည် မဟုတ် ဦးဂျော်နီ ကိုရင်ကြီးဝတ်သည့် နေ့မှ စ၍ တစ်နေ့မပြတ် ပြုလုပ်ခဲ့သော အရာများ ဟု ဆိုရပေမည်။ ဦးဂျော်နီသည် ဤသို့နှင့် ပင် ဝါကလေးအတော်ရ လာလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ... ထိုတစ်နေ့သ၌ အတိအကျ ဆိုရပါမူ (၁၉၃၈ခု၊ ဇူလိုင်

င်လ ၈ ရက်...နေ့) ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် လည်း ဦးကျော်နီသည် သောက်တော်ရေကပ်ခြင်း၊ တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း စသော ဝတ္ထုများကို ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ၌ အခါတိုင်းကဲ့သို့ ဝါးခုံတန်းက လေး၌ ထိုင်ကာ တံတားကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှု လိုက်လေ၏။ ၎င်းကြည့် ရှုသော အချိန်၌ တံတားပေါ်တွင် မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ဖြတ်သ န်းခြင်းမရှိဘဲ လူရှင်း၍ နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ တိမ်တောက်နေသည် ဖြစ်သဖြင့် မိုးကောင်ကင်တစ်ခုလုံးသည် ပုဇွန်ဆီသွေးပမာ နီရဲနေ၏။ ထို နီရဲသော မိုးကောင်းကင် နောက်ခံပေါ်တွင် ဝါးတံတားကြီးသည် ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကိုရင်ကြီး ဦးကျော်နီ၏ နံဘေးမှ ဖြတ်ကာ မိန်းမတစ် ယောက် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွား၏။ ကိုရင်ကြီးသည် ထိုမိန်းမကို ၈၇ မစိုက်ဘဲ တံတားကြီးကို ကြည့်မြဲကြည့်နေ၏။

တံတားပေါ်၌ ကား ဖြတ်သန်းသူမရှိဘဲ ရှင်းလင်း၍ နေ၏။ ကိုရင်ကြီးသည် တံတားကို ငေးမောကြည့်ရှုနေဆဲ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကြည့် ရှုနေစဉ်မှာ ပင် တံတားကြီး၏ အခြားတစ်ဘက်မှ လူသုံးဦးဖြတ် လာ လေ၏။ ထိုလူသုံးဦးမှာ ယောက်ျားနှစ်ဦး မိန်းမတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထိုအချိန် ၌ပင် အခြားသောဘက်မှ လည်း လူနှစ်ဦးဖြတ် လာလေ၏။ ထိုနှစ်ဦးမှ ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ ၎င်းတို့ ငါးဦးမှာ တံ တား၏ အလယ်တည့်တည့်လောက်တွင် ဆုံမိကြကုန်၏။

ထိုသို့ ဆုံမိကြသည့် အချိန်မှာ ပင် ခိုင်ခံ့လှသော တံတားကြီး၏ အ လယ်တိုင်နှစ်ချောင်းသည် ရုတ်တရက် မြေကျွံကာ တစ်ဖက်သို့ ဆတ်ခ နဲ နိမ့်သွားပြီးလျှင် အလေးချိန်ကို မထမ်းဆောင် နိုင်တော့ဘဲဥဖြောင်းခ နဲကျိုးကျသွားလေတော့၏။ လူသတ္တဝါငါးဦးမှာ လည်း ဖရိုဖရဲလွင့်စင်၍

ငမိုးရိပ်ချောင်းအတွင်းမှ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ထွက်နေသော ကျောက်
စွန်းများ ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေတော့၏။ ထိုလူများ လွင့်စင်ပြုတ်ကျ
သွားပုံမှာ လက်ပေါ်တွင် တက်နေသော ပုရွက်ဆိတ်အား ယားသဖြင့် လ
က်ကိုခါချလိုက်သောအခါ၌ ပုရွက်ဆိတ်သည် အကာအကွယ် မဲ့စွာဖြင့်
လေထဲတွင် ဂွေယမ်း၍ ကျသွားသည် နှင့် တူလေတော့၏။

ကိုရင်ကြီး ဦးရှောင်နီသည် တံတားဆီသို့ အူယားဖားယားပြေးသွား၏
။ ထို့နောက် ချောင်းကမ်းပါးပေါ်မှ အောက်သို့ငုံ့ကြည့် လိုက်လေ၏။ တံ
တားမှ သစ်ချောင်းမှာ သစ်သား မီးခြစ်ဘူးကို ဖွင့်၍ သွန်ချလိုက်သော
မီးခြစ်ဆံများကဲ့သို့ အောက်သို့ ဖရိုဖရဲကျနေ၏။ လူငါးဦးမှာ မူ ကျောက်
တောင်ကျောက်စွန်းများ ပေါ်တွင် မရှုမလှ သေဆုံးနေကြပြီ ဖြစ်၏။

ကိုရင်ကြီးသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ကာ လွန်စွာတုန်လှုပ်သွား
၏။ လွန်စွာမှ လည်း ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

ထို့နောက်...

“ဒီလူငါးယောက်ဆုံကာမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီတံတားက ကျိုးရတာတုန်း၊
နှစ်ပေါင်းများစွာ လူပေါင်းများစွာ ဖြတ်နေတုန်းက မကျိုးဘဲ သူတို့ ငါး
ယောက်ကျကာမှ ဘာဖြစ်လို့ ကျိုးရတာတုန်း၊ ဒါဟာ အတော့်ကိုဆန်း
တာပဲ၊ သူတို့ ငါးယောက်ဆုံမိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒီတံတားကြီးဟာ
ကျိုးရမယ်ဆိုပြီး မည်သည့် အရာက စီမံထားသနည်း။ ဤသို့လျှင် အကွ
က်ကျကျ အချက်ပိုင်ပိုင် စီမံချုပ်ကိုင်ထားသောသူရှိသလော၊ ရှိသည် ဆို
လျှင် သူဟာ ဘယ်သူတုန်း၊ လူတွေရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလည်း အဆန်းချ
ည်းပါလား၊ စနစ်တကျ သေသွားကြတာလား၊ ဒီလိုမဟုတ်ရင် လူဆိုတာ
မတော်တဆဖြစ်လာတာလား၊ သေသွားတော့လည်း မတော်တဆပဲ
သေသွားကြတာလား”

ဟူ၍ စဉ်းစားမိသည့် တစ်ခဏ၌ ကိုရင်ကြီးသည် လွန်စွာ ဦးနှောက်ခြောက်သွား လေတော့၏။

သို့ရာတွင် ကိုရင်ကြီး ဦးရော်နီကား ဇွဲမလျော့၊ ထိုအကြောင်းကို ဆက်လက်၍ စဉ်းစားနေ၏။

သူ၏ စိတ်၌ လည်း ...

“ဒီကိစ္စဟာ မသိရင်လဲ နေပါစေဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့တန်တန်ထားရမယ့် ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ သိကိုသိသင့်တဲ့ ကိစ္စပဲ၊ လူဟာ စနစ်တကျဖြစ် လာပြီး စနစ်တကျ သေသွားတာလား။”

Here And Now ဒီနေရာနဲ့ ဒီအချိန်မှာ လာပြီး ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စဟာ ဒီနေရာနဲ့ ဒီအချိန်မှာ ပဲ တိတိကျကျ လာပြီး ဖြစ်ရတာလား။”

ဟု မေးခွန်းထုတ် လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည့် တစ်ခဏ၌ မရိတ်ရတာကြာပြီဖြစ်သော ထိုးထိုး ထောင်ထောင် ဖြစ်နေသည့် ဆံပင်ငုတ်တိုကလေးများ သည် ပြန့်ကား၍ သွားလေ၏။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကြက်သီးမွှေးညင်းများ ထ လာလေ၏။

ထို့နောက် သူ၏ ရင်၌ သို့မဟုတ် သူ၏ နှလုံးသား၌ အောက်ပါစကားများ ပဲ့တင်ထပ်၍ သွားလေတော့၏။

“လူဟာ စနစ်တကျဖြစ် လာပြီး စနစ်တကျသေဆုံးသွားတာလား၊ မတော်တဆဖြစ် လာပြီး မတော်တဆ သေဆုံးသွားတာလား။

Here and Now ဒီနေရာနဲ့ ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး တိတိကျကျ သတ်မှတ်ထား သလား။

Here and Now ဒီနေရာနဲ့ ဒီအချိန် ဆိုတဲ့ အရာဟာ လျှို့ဝှက်ချက်
တွေ ရှိနေသလား”

*

သီလရှင်မလေး

ဦးဂျော်နီ ထမသွားမိ၌ ဦးဂျော်နီအနီးမှ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်ဝင်သွားသော တစ်စုံတစ်ယောက်သော အမျိုးသမီးသည် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွား၏။
။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ဦးဂျော်နီကို သတိပြုမိသကဲ့သို့ ဦးဂျော်နီကလည်း ထိုအမျိုးသမီးကို သတိမပြုမိခဲ့ပေ။ တစ်ဦးက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဟူ၍ လောက်သာ အမှတ်ထားသကဲ့သို့ ကျန်တစ်ဦးကမူ မိန်းမတစ်ယောက်မျှ လောက်သာ အမှတ်ထားခဲ့လေ၏။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး သတိထား၍ မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ထိုမိန်းမသည် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွား၏။

ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးအား ဦးချ၍ လျှောက်ထား၏။

မိမိအား သီလရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ချီးမြှင့်ရန် လျှောက်ထားတောင်းပန်၏။

ဝတ္ထုလည်း ဆပ်ကပ်လှူဒါန်း၏။

ဆရာတော်သည် အစဉ်သနားသည် ကို အကြောင်းပြု၍ သီလရှင်ဝတ်ပေးရန် စဉ်းစားရလေ၏။

“ကျောင်းပရိဝုဏ်နဲ့ လွတ်ရာနေရာမှာ လောလောဆယ်တော့ ယာယီဧရိပ်ကလေး ဆောက်ပြီးနေပေါ့၊ နောက်တော့လည်း သင့်တင့်လျှောက်ပတ်ရာကို ပြောင်းတာပေါ့၊ ကဲ... ကဲ သီလယူမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဆရာတော်က သီလပေးလေ၏။

သီလပေးပြီးသောအခါ၌ ...

“သီလရှင်အဝတ်တွေပါခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောပြီးလျှင် ကိုရင်တစ်ဦးအား ဆံချရန် အမိန့်ပေး လိုက်လေ၏

။

ကိုရင်လည်း မသက်ရှည်အား ရေအိုးအနီးသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင်
ခေါင်းတုံး တုံးပစ် လိုက်လေ၏။

ခေါင်းတုံးတုံးပြီးလျှင် မသက်ရှည်သည် ပါလာသမျှ
အဝတ်အစားများကို ဝတ်လေ၏။

ထို့နောက်တစ်ဖန် သီလရှင်ဝတ်နှင့် ဆရာတော်၏ ရှေ့တွင် ကျုံးကျုံး
ကလေးသွား၍ ထိုင်လေ၏။ မသက်ရှည်သည် သီလရှင်အဝတ်နှင့် လွန်
စွာကြည့်ကောင်း၏။

ဆရာတော်က...

“သီလရှင်ကျောင်းမှာ သီလရှင်မဝတ်ဘဲ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ဘုန်းကြီး
ကျောင်းများ လာဝတ်ရတာတုန်း”

ဟု ညည်းညူသံကြီးဖြင့် ပြောလေ၏။

“တပည့်တော်မ ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်လာတာပါ။ ဒီနားမှာ လည်း သီ
လရှင်ကျောင်းမရှိဘူး၊ တပည့်တော်မကလည်း ဒီနေ့မဝတ်ရင်မဖြစ်
တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရားရဲ့ မေတ္တာရိပ်ကို ခိုလှုံရတာပါ”

ဟု မသက်ရှည်က ပြော လိုက်လေ၏။

“အင်းလေ... တစ်စုံတစ်ခုတော့ အကြောင်းထူးတယ်ဆိုတာ

ဘုန်းကြီးလည်း ရိပ်မိသလိုလိုပါပဲ။ သီလရှင်ဖြစ်တော့လည်း ဒီလိုမနေနဲ့ ကွယ့်၊ သီလရှင် မပီသတော့ မကောင်းဘူး၊ တရားထူးတရားမြတ်တွေ အောင် ကြိုးစားကွယ့်”

ဟု ပြောပြီးလျှင်...

“နာမည်က ဘယ်နှယ့်ခေါ်သတုံး”

ဟု ဆက်၍ မေး လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မသက်ရှည်က...

“တပည့်တော်မ နာမည် မသက်ရှည်ပါ ဘုရား”

ဟု ဖြေကြား လိုက်လေရာ ဆရာတော်က သောကြာသမီးဟု ထင်မှတ်ကာ သီလရှင်ဘွဲ့ကို သောကြာနံနှင့် ကိုက်စေရန် အောက်ပါအတိုင်း မှ ညှိခေါ် လိုက်လေတော့၏။

“သဒ္ဓမ္မ ပုဏ္ဏရိက” “ဒုန်း”

ဆရာတော်သည် သဒ္ဓမ္မပုဏ္ဏရိက ဟူသော ဘွဲ့ကို မသက်ရှည်အား ပေးလိုက်သည့် အချိန်၌ပင် မလှမ်းမကမ်းနေရာမှ ‘ဒုန်း’ဟူသော အသံကြီးသည် ထွက်ပေါ် လာလေ၏။ ထိုအသံကြီး ထွက်ပေါ် လာပြီး မရှေးမနှောင်း၌ပင် ကျောင်းရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ကိုရင်ကြီးသည် ...

“တံတားကြီး ကျိုးကျသွားပြီ ဘုရား”

ဟု အော်ကာ ထ၍ ပြေးသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်က

“သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာပါစေကွယ်၊ အတော်တော့ ထူးနေတာပဲ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ဆောက်ထားတဲ့ တံတားကြီး၊ ကျိုးကျလိမ့်မယ်လို့ ကို မထင်ရတဲ့ တံတားကြီး၊ ဟော... အခုကြည့်စမ်း၊ ကျိုးကျသွားပြီ၊ ဒီတံတားကြီး ကျိုးကျခါနီးမှ ပဲ ဆရာလေးလည်း သီလရှင် လာဝတ်တ

ယံ၊ ဆရာလေးရဲ့ ဘွဲ့ကို သဒ္ဓမ္မ ပုဏ္ဏရိကလို့ ပေးလိုက်ရော ဖြောင်းဆိုတဲ့ အသံကြီး တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထွက်ပေါ်လာတော့တာ လူ့လောက သံ ယောဇဉ်ကြိုးတွေကိုဥဖြောင်းခနဲဖြတ်ချလိုက်ပြီလို့ ယူရင်လည်း ရသကွဲ့၊ ထူးတာတော့ အလွန်ထူးတဲ့ နိမိတ်ပါပဲ၊ ဆရာလေးကတော့ ထူးလိမ့်မယ် ထင်တယ်နော်”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ မသက်ရှည်သည် ...

“သဒ္ဓမ္မ ပုဏ္ဏရိက၊ သဒ္ဓမ္မ ပုဏ္ဏရိက”

“စင်ကြယ်သော ကြာပန်း၊ စင်ကြယ်သော ကြာပန်း”

ဟု တိုးတိုးကလေး ရွတ်ဆိုကြည့်မိနေလေတော့သတည်း။

*

ကိုရင်ကြီးသည် တံတားကြီး ကျိုးကျသွားသော နေရာသို့ ရောက်ရှိ လေ၏။ တံတားအောက် ကျောက်စွန်း ကျောက်ထစ်များ ပေါ်၌ မရှုမလှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နှင့် သေဆုံးနေသော လူငါးဦး၏ အလောင်းကို တွေ့ရ လေ၏။ ကိုရင်ကြီးသည် ထိုအရာများကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် ချောင်းကမ်းပါး၏ ဟိုဘက်နှင့် ဒီဘက်မှ လူများ ရောက်ရှိ လာလေ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူများများ သည် ထက်များ လာလေ၏။

အေးရွာလူကြီးသည် သူ၏ ရွာသားများအား သေဆုံးသွားသော အလောင်းများကို ကမ်းပါးပေါ်သို့ တင်ခိုင်းလေ၏။ ဆယ်အိမ်ခေါင်းကိုလည်း သင်္ကန်းကျွန်းဂါတ်သို့ သွားရောက် တိုင်တန်းရန် ခိုင်းလိုက်၏။ ရွာသားနှစ်ဦးသည် အောက်သို့ ဆင်းသွားပြီးလျှင် ကျောက်စွန်းကြီး တစ်ခုနှင့် ဆောင့်မိ၍ သေဆုံးနေသော လူကြီးတစ်ဦး၏ အလောင်းကို ပွေ့၍

ကမ်းပါးပေါ်သို့တက်လေ၏။

ရွာသားများ သည် ဝိုင်းကယ်၍ ကြည့်ရှုကြ၏။ သူကြီးက အော်ဟစ်၍ ဘေးဖယ်ခိုင်း၏။ အလောင်းကို သယ်လာသူတို့ သည် ကမ်းပါးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မြေညီညီတွင် ချလိုက်ကြလေ၏။

သူကြီးသည် ထိုအလောင်းကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးနောက်...

“တို့ ရွာက မဟုတ်ဘူး ”

ဟု အားရဝမ်းသာအော် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမတစ်ဦးက...

“ရေတွင်းချောင်ကလည်း မဟုတ်ဘူး ”ဟု ဝင်၍ ပြော လိုက်လေ၏။

“ရေတွင်းချောင်က ဟုတ်တာမဟုတ်တာ အရေးမကြီးဘူး တို့ ရွာက မဟုတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဟု သူကြီးသည် ပြောလိုက်မှ ပင် အမျိုးသမီးလည်း ငြိမ်သွားလေ၏။

ကမ်းပါးနှစ်ဖက်မှ လူများ သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေလေ၏။ အသံဗလံများ ဟိုမှ သည် မှ ထွက်နေ၏။ ထိုအထဲတွင် ကလေးငိုသံ၊ မိခင်၏ အော်ဟစ်ခေါ်သံ၊ မကြားဝံ့မနာသာ ကျိန်ဆဲလိုက်သော ကရုဏာဒေါသော ကျိန်ဆဲသံများ ဖြင့် ထိုနေရာသည် အဝီစိပွက်သည် ဟူသော စကားအတိုင်း ဖြစ်နေလေသတည်း။

★

ပထမလူသား

ကိုရင်ကြီး ဦးဂျော်နီသည် ကမ်းပါးပေါ်သို့ တင်ပြီးဖြစ်သော ပထမဆုံးအလောင်းကို အနီးကပ်ကြည့်ရှု လိုက်လေ၏။ ထိုသူသည် တံတားပေါ်မှ ကျသွားသော လူငါးဦးအနက်မှ အလောင်းအဖြစ်ဖြင့် ပထမဦးဆုံး ကမ်းပါးပေါ်သို့ ရောက်လာသူဖြစ်သည် ။ အကောင်းစား ထားဝယ်လုံချည်နှင့် ချောကလက်ရောင် သက္ကလပ်တိုက်ပုံကို ဝတ်ထား၏။ အသက်မှာ ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်၏။

ကိုရင်ကြီးသည် သက္ကလပ်တိုက်ပုံအင်္ကျီကို သေချာစွာကြည့် လိုက်လေ၏။ အိပ်ဆောင်နာရီချိတ်သော ငွေကြိုးကလေးကို တွေ့သဖြင့် ဆွဲလိုက်ရာ နာရီကလေး ထွက်လာ၏။ ထိုနာရီမှာ အုန်းပင်တံဆိပ်နာရီ ဖြစ်၏။ အဖုံးပါသော နာရီမျိုးဖြစ်သဖြင့် ကိုရင်ကြီးသည် နာရီအဖုံးခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရာ အဖုံးကလေးမှာ ထောက်ကနဲ ပွင့်သွားလေ၏။ နာရီကလေးသည် စက်ရပ်သွားခြင်းမရှိဘဲ သွားနေကြောင်းကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဦးဂျော်နီ၏ စိတ်၌ ...

“ငါကြားဖူးတာကတော့ လူသေသော်လည်း
နာမည်မသေဆိုတာပဲကြားဖူးတယ်၊ ဒီလူကတော့ လူသေသော်လည်း
နာရီမသေဖြစ်နေပါလား”

ဟု တွေးလိုက်မိလေ၏။

ထို့နောက် ဦးကျော်နီသည် အိတ်အတွင်းသို့ နှိုက်ကြည့်ရာ စာအိတ် တစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ စာအိတ်ပေါ်မှ လိပ်စာကိုကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်းတွေ့ရလေ၏။

ဦးသက်တင်
ခေတ္တ-ဆင်ဖြူတော်ကျောင်း
ဗဟန်းကြားတောရ
ရန်ကုန်မြို့

ကိုရင်ကြီးသည် အတွင်းမှ စာကို နှိုက်ကြည့်မည်အလုပ်၌ သူကြီးက.

..

“ကိုရင်ကြီး... ဘာတွေ လျှောက်နှိုက်နေတာလဲ၊ ပုလိပ်ဖက်ကလာရ င် ပြောရခက်ဦးမယ်”

ဟု ဆိုသဖြင့် စာကိုမဖတ်ဖြစ်တော့ပဲ ပြန်၍ ထည့် လိုက်လေတော့၏

။

သို့ရာတွင် ကိုရင်ကြီးသည် အလောင်းဘေးမှ မခွဲဘဲ အလောင်း၏ မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်လေ၏။ ဥပဓိရုပ်ကောင်း၏။ နှုတ်ခမ်းမွှေးပါ၏။ အသားမှာ လတ်၏။ ခြေလက်တို့ ကို အကဲခတ်ပြန်ရာ ကြမ်းတမ်းသောအလုပ်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ လုပ်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိကြောင်း ဖော်ပြလျှက်ရှိ၏။

“ဒီလူကြီးရဲ့ နာမည်က ဦးသက်တင်ဆိုပါလား၊ လိပ်စာကလည်း ခေတ္တဆင်ဖြူတော်ကျောင်းလို့ ဆိုထားတယ်၊ ဒီတော့ ဦးသက်တင်ဟာ နယ်ကဖြစ်ရမယ်၊ ရန်ကုန်မှာ လည်း ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ မရှိသူဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တည်းတာပေါ့၊ ဆွေမျိုးဖြစ်ဖြစ် မိတ်

ဆွေဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်မှာ ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒီမှာ တည်းမှာ ပေါ့၊ နောက်ပြီး
ဘုန်းကြီးကော ပာဇာတိတည်းမယ် ဆိုပေမယ့်
ခဏတစ်ဖြုတ်တည်းတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ အနည်းဆုံး တစ်လနှစ်လတ
ည်းခိုတဲ့ သဘောရှိတယ်၊ ခဏတစ်ဖြုတ်တည်းတဲ့ လိပ်စာကို ဘယ်သူမှ
စာထည့်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အရေးကြီးရင် သံကြိုးရိုက်ချင်ရိုက်မယ်၊ စာထ
ည့်လို့ တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

“အင်း... ဒီလိုဆိုရင် ဦးသက်တင်ကြီးဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ရန်
ကုန် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ရက်ရှည်လများ လာပြီးတည်းခိုနေတာလဲ၊
ဆရာတော်ကို ကြည်ညိုလို့ လာပြီးတည်းခိုနေတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး
ဆရာတော်မကျန်းမမာဖြစ်လို့ လာပြီးပြုစုနေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူး
လား၊ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ရဲ့ မျက်နှာနဲ့ သူ့ရဲ့ စရိုက်က ဒီလိုလုပ်မ
ယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ကြောင်း ဖော်ပြနေတယ်၊ အင်း... အင်း... ဒါတွေ
ထားပါတော့၊ ဦးသက်တင်ကြီးဟာ ဘယ်လို အကုသိုလ်မျိုးကြောင့် များ
အခုလို တံတားကြီးကျိုးကျတဲ့ အထဲ ပါသွားရတာလဲ၊ သူဟာ ဒီနေရာကို
ဒီအချိန်မှာ ဘာကိစ္စရောက်လာရတာလဲ၊ ငါ့နှယ်နော် ဒီနေရာနဲ့ ဒီအချိန်
ဆိုတဲ့ ပဟေဠိဟာ တကယ်အသိရ အဖြေရ ခက်ပါလားနော်”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ် လိုက်လေတော့သတည်း။

*

ဒုတိယလူသား

ကိုရင်ကြီးသည် ဦးသက်တင်၏ အလောင်းအနီးမှ ထလိုက်သည့် တစ်ခဏ၌ပင် ရွာသားနှစ်ဦးထမ်း၍ တင်လာသော မိန်းမအလောင်းတစ်လောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအလောင်းမှာ အလောင်းအဖြစ်ဖြင့် ကမ်းပါးပေါ်သို့ ရောက်လာသော ဒုတိယလူသား ဖြစ်၏။

ကိုရင်ကြီးသည် ရွာသားများ နှင့် အတူ ထိုမိန်းမ အလောင်းအနီးသို့ တိုးကပ်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် အေးရွာသူကြီးက...

“ဖယ်ကြစမ်းပါဦး၊ ငါကြည့်ပါရစေ”

ဟု ဆိုသဖြင့် သူကြီးအား နေရာဖယ်ပေးကြလေ၏။

သူကြီးသည် ထိုမိန်းမအလောင်းကိုကြည့်ပြီးနောက်...

“တော်သေးတာပေါ့”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ရာ ကိုရင်ကြီးက...

“ဘယ့်နှယ်ကြောင့် တော်သေးတာပေါ့ ဖြစ်တာလဲ၊ ဟိုမှာ ဖြင့်သေနေပြီ”ဟု ပြောလိုက်ရင် သူကြီးက...

“သေတာ တော်တယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ကိုရင်ကြီးရေ၊ ကျုပ်ရွာက လူမဟုတ်တာကို တော်သေးတာပေါ့လို့ ပြောတာ”

ဟု ပြန်၍ ပြော လိုက်လေ၏။

ကိုရင်ကြီးသည် သူကြီးအား ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ ထိုအမျိုးသမီး အလောင်းအား ဆက်လက်ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုမိန်းမမှာ အသက်သုံးဆယ်ပင် မကျော်သေးကြောင်း ခန့်မှန်းမိလေ၏။ မျက်နှာမျက်နှာချေများ လိမ်းထား၍ မျက်ခုံးမွှေးကို သေးသေးကလေးဖြစ်အောင် နှုတ်ထား၏။ နှုတ်ခမ်းနှင့် လက်သည်းဆေးများ ဆိုးထား၏။

ထိုမိန်းမ၏ အသားအရောင်မှာ အနည်းငယ်ညို၏။ ထိုမိန်းမလည်ပင်း၌ ဆွဲထားသော အမီစီကြိုးနှင့် ရွှေလော့ကတ်သီးကို တွေ့ရလေ၏။ ကိုရင်ကြီးသည် ထိုမိန်းမ၏ လော့ကတ်သီးကလေးကို ငုံ့၍ ကြည့်လိုက်သည့် တစ်ခဏ၌ ထိုမိန်းမဆွတ်ဖျန်းထားသော အကောင်းစား ရေမွှေးနံ့ကိုရ၏။

ထိုလော့ကတ်သီးကလေးပေါ်၌ အင်္ဂလိပ်စာလုံးဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသွင်းထားသည် ကို တွေ့ရလေ၏။

Forget Me Not

ထိုစာကိုဖတ်ပြီးနောက် ကိုရင်ကြီးက...

“ဖော်ဂတ်မီနော့ ဆိုတော့ မမေ့ပါနဲ့ တဲ့ ၊ ဒါပေမယ့် သူကအသက်မရှိတော့ဘူး၊ အားလုံးကို မေ့လျော့သွားပြီ၊ မေ့လျော့ခြင်း အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်သွားရှာပြီ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုမိန်းမအလောင်းကို ထပ်မံငုံ့ကြည့်၏။ မျက်နှာမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေ၏။ ကိုရင်ကြီးသည် ခန္ဓကိုယ်ကို အသေအချာကြည့်၏။ ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်စားထားသော အဝတ်အစား

ဖြစ်၏။ အင်္ကျီမှာ အလွန်ပါး၏။ ထိုအင်္ကျီထဲတွင် ...

“မစ္စစ် မက္ကောလေး
ဘီအိုစီ”

ဟု ရေးထားသော စာအိတ်တစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။

ကိုရင်ကြီးသည် ထိုစာကို မှတ်မိအောင်ကျက်နေ၏။ ပြီးလျှင်

“ဒီမိန်းမလည်း ဘီအိုစီအရာရှိကတော်နဲ့ တူပါတယ်၊ ဒီကို
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ” ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြန်၏။

*